

КОМПОЗИЦІЯ Й РИТОРИЧНІ СТРАТЕГІЇ ІСПАНСЬКОЇ АВТОРСЬКОЇ КОЛОНКИ: ¿RES NON VERBA?

*Розглянуто іспанську авторську газетну колонку у ключі базових понять класичної риторики як міждисциплінарної науки, яка на сучасному етапі дозволяє поєднувати "лінгвістику виразності" з розглядом мовного матеріалу у світлі комунікативно-дискурсивної парадигми. Авторська колонка є прикладом "журналістики думок", де тематичне різнобарв'я, стилістична оригінальність, мовна креативність зумовлена постаттю журналіста з його думками, ідеями, позиціями й кінцевою ціллю, яка визначає характер відбору риторичних стратегій, аргументів, композиційної організації з тим, щоб вплинути на сприйняття читача і створити дискурс переконливості. Цього разу ілюстративним матеріалом послуговували короткі колонки Мануеля Вісента, відомого сучасного іспанського письменника і багаторічного журналіста "El País". Виявлено, що під час продукування аналітичного тексту відбувається взаємопроникнення наміру, аргументів *inventio*, порядку викладення матеріалів *dispositio* за допомогою відповідних дискурсивно-експресивних засобів *elocutio*. Подібно до неможливості відмежувати ці три риторичні операції як суто послідовні в лінійному творчому процесі, так само *res i verba* не є абсолютно роз'єднаними поняттями, їх можливо варіативно комбінувати, оскільки дискурс вибудовується за координатами інтегрування в гетерогенну, неоднорідну мережу текстів, де площини *res i verba* часто сплітаються в одну, спільну мовну тканину. Саме такого характеру публікацій вимагає сучасний вибагливий читач, який вже не є "пасивним отримувачем" інформації. Журналіст має апелювати до його розуму, емоцій, почуттів, пам'яті, щоб "здивувати" його, а значить *elocutio* виходить за межі простої "окраси" мовлення, і повертає нас до слова, процесу їхнього логічного, контекстуального відбору, поєднання, злиття в контекст для створення у своїй композиційній цілісності сили, дієвості й переконливості статті.*

Ключові слова: авторська колонка, композиція, *inventio*, *dispositio*, *elocutio*.

Вступ. Авторська газетна колонка – оригінальний за наповненням дискурс, який вирізняється тематичною свободою, стилістичною оригінальністю, яка реалізується на рівні вибору мовних засобів (морфологічних, лексичних, синтаксичних, стилістичних) з об'ємною присутністю автора, чії думки, ідеї, позиції кристалізують аргументи "за і проти", спрямовані на переконання читача через цей "маленький" шедевр публіцистичного стилю, який ми називаємо "журналістикою думок", аналітичною публікацією чи авторською статтею.

Сучасні теорії комунікації схиляються до того, щоб звернутися до дослідження журналістської творчості у ключі класичної риторики [10, с. 43]. На сучасному етапі розвитку лінгвістики є **актуальним** повернення до риторики як науки про переконання з погляду міждисциплінарності, долучивши до вчення про фігури мовлення новий інструментарій критики тексту й аналізу сприйняття, розширивши її поле аналізу за межі "лінгвістики виразності" з розглядом тексту в різних площинах [8, с. 241]. У цьому ключі ми вдалися до нашої розвідки з **метою** розгляду традиційних композиційних елементів і риторичних стратегій у створенні дискурсу переконливості, яким, зрештою, виступає авторська колонка. Нашими завданнями в цій публікації будуть аналіз мовного матеріалу, коли **об'єктом** дослідження виступатимуть композиційні особливості і риторичні стратегії, а **предметом** буде власне реалізація дискурсу (*elocutio*) і пошук співвідношення *res i verba* в актуальній авторській публікації.

Методологія дослідження. Сучасні іспанські дослідники газетного стилю Мартінес Альбертос, Луїса Сантамарія, Лоренсо Гоміс, Алевс Гріхельмо називають аналітичні жанри, до яких входить колонка, аргументативними, коментуючими чи евалюативними [3, 4, 7, 9]. На думку Гут'єрес Коба, журналістика думок, а саме жанри критики, колонки, статті мають виключно аргументативну та орієнтуючу функції, шукаючи способу переконати читача, виходячи з певної позиції, тому ступінь присутності переконливості у такого характеру публікаціях очевидна [5, с. 57]. Цього разу **матеріалом** для

нашої розвідки виступають колонки Мануеля Вісента, багаторічного колумніста періодичного видання "El País" і водночас відомого сучасного віленсійського письменника, чії публікації є завершальною нотою недільного видання газети. Вибір матеріалу продиктований тим, що його колонки є обмеженими за обсягом – це 60 рядків із кількістю слів, яка не перевищує 350, що дає нам чудову нагоду дослідити організацію та композицію цих статей. Наша розвідка здійснюється в межах комунікативно-дискурсивної парадигми.

Для початку, нагадаємо, що композиція й організація дискурсу у класичній доаристотелівській риторичній складалася з таких етапів:

- *inventio*: пошук і вибір теми й аргументів;
- *dispositio*: вибір найвідповіднішого порядку викладення матеріалу;
- *elocutio*: безпосереднє втілення дискурсу.

Проте, як справедливо стверджує М. Лампіс, незважаючи на привабливу перспективу знайти кореляції між *inventio* і семантикою, *dispositio* і синтаксисом, *elocutio* та прагматикою, за відсутності ґрунтового історичного та теоретичного фундаменту таке припущення є навряд чи науково виваженим, хоча вихід у прагматику є особливо заохочувальним. Із плином часу відбувся перехід від спекулятивної риторики Аристотеля до *sciencia bene dicendi* у Цицерона і Квінтіліана, тобто інструменту для кожного, хто бажає відстояти свій погляд перед аудиторією, з метою доведення своєї позиції і, зрештою, переконання [6, с. 124–126].

Для мети нашої розвідки цікавим є *dispositio*, а саме організація, яка відіграє особливу, першого порядку роль у створенні ефективності всього дискурсу, у вибудові відчутно виокремлених частин із відповідним функціональним навантаженням і їхнього певного розташування. Для дискурсу переконливості, яким виступають авторські жанри публіцистики, це будуть:

- вступ чи пояснення, який вводить дискурс (усний чи письмовий), метою якого є привернення уваги або налаштування слухача / читача на сприйняття;

- розповідь;
- докази;
- епілог або загальні висновки.

У цій структурі перша й остання композиційні частини апелюють до емоційної сфери, тоді як середина звертається насамперед до розуму слухача чи читача [1, с. 145]. Як, до прикладу у статті *Bueno, ¿y qué?* [11]:

Вступ: *Quien al amanecer de cada día en plena somnolencia oiga el sonido de los informativos de cualquier emisora de radio o canal de televisión podrá creer que el fin del mundo está a la vuelta de la esquina y en ese momento se le plantea un dilema: ponerse en pie o quedarse acostado para ver el espectáculo desde la cama.*

Епілог: *Pese a que puedan pasar por idiotas, aún queda mucha gente que por propia naturaleza apuesta por el lado positivo de las cosas. Son los últimos héroes.*

У заключній колонці з останньої сторінки газети М. Вісент піднімає тему постійного нагнітання істерії й кінця світу, який невідворотно чекає на нас усіх, якщо ми будемо дослухатися до тієї нісенітничі, що коментується сучасними мас-медіа. Що ж до аргументаційної бази (доказів), то автор вдається до градаційного нагромадження аргументів з анафоричним початком:

No le importa que las banderías ideológicas hayan convertido la política en un reducto de odio asfixiante; que la crisis energética nos depare el regreso a aquellos inviernos franquistas llenos de sabañones, braseros de picón y mantas zamoranas; que la guerra nuclear derivada del conflicto de Ucrania haya sido interiorizada por el inconsciente colectivo como un macabro fin de fiesta; que el cambio climático nos condene a cataclismos nunca vistos entre la sequía y la inundación; que tal como vienen los telediarios pronto estará mal visto no rebañar el último resto de comida en el plato.

На синтаксичному рівні маємо полісиндетон із єдиним початком **que**, однак найвпливовішою є негативно маркована семантична складова: *política en un reducto de odio asfixiante, crisis energética, la guerra nuclear, conflicto, un macabro fin de fiesta, condene a cataclismos, estará mal visto*. Тому навряд чи можна стверджувати, що ці аргументи є повністю раціональними, скоріше оцінно марковані. Вони і втілюють *elocutio*: "дискурс, раціональний чи пристрасний, являє собою вісь, навколо якої зароджується, рухається чи набуває сенсу будь-яка дискурсивна діяльність" [6, с. 127–128]. Проте ні *inventio* не відповідає парадигматичній вісі відбору, ні *dispositio* не може бути зведений тільки до вісі синтагматичної чи комбінаторної. Це відбувається тому, що обидва ці композиційні етапи пов'язані із продукуванням тексту, а значить, ці етапи не можуть бути послідовними, вони накладаються один на одного. Як у момент планування, так і в момент виконання / творення, мовець шукає й добуває з пам'яті, наявних культурних канонів відповідні дискурсивно-експресивні засоби, відбирає та поєднує їх у різний спосіб (обґрунтовано вважений, або вільний чи творчий), створюючи результат, тобто той самий дискурс, який стає підтвердженням точки відліку, а саме тих спогадів і канонів, на засадах яких він був створений.

Для прикладу наведемо вплетення у традиційну композицію, організацію колонки (*dispositio*) ретельно продуманого аргументарію *inventio* в колонці М. Вісенте "Corderos" [12]:

Вступ / постановка проблеми: *En esta guerra entre Rusia y Ucrania y la OTAN en la que Ucrania solo pone los muertos no esperes que de una y otra parte del conflicto se levanten millones de ciudadanos con gritos y pancartas dispuestos a detener esta miserable tropelía.*

Зав'язка: *Ahora todos somos ovejas pasivas y no hay ninguna que se atreva a salirse del rebaño. Parece que la sociedad civil se ha quedado exangüe, sin pulso.*

Аргументація: *Durante la guerra de Vietnam los jóvenes norteamericanos, para expresar su rebeldía, realizaban sentadas en los campus de las universidades y llenaban el aire de voces y canciones airadas. Aquella cólera juvenil convirtió el pacifismo en una nueva estética (...). La guerra de los Balcanes y la del Golfo también obligaron a cientos de miles de ciudadanos a cumplir con el deber moral de manifestar su protesta en la calle.*

Синтез: *Puede que aquel sentimiento antibelicista sirviera de poco, pero al menos uno sentía que la sociedad aún tenía capacidad de cólera frente a los señores de la guerra y al brutal negocio de las armas.*

Кульмінація: *Pese a que hoy el conflicto entre Rusia y la OTAN atañe directamente a nuestras vidas y al futuro de Europa, esa sangrienta destrucción sigue en curso ante el silencio de los corderos cuyo destino todo el mundo sabe que es el matadero.*

На нашу думку, наведений вище приклад наглядно підтверджує паралельність розгортання *dispositio* та *inventio*, і надає нам можливість звернути увагу на майстерність *elocutio*. Журналіст вибудовує свою статтю, використовуючи опозицію між активним громадянським суспільством (*millones de ciudadanos, la sociedad civil, cientos de miles de ciudadanos*), які відчувають потребу заявити свій протест проти війни в Україні (*guerra, conflicto, miserable tropelía, sangrienta destrucción, los muertos, brutal negocio de las armas*), висловити свій гнів і спротив (*levantarse con gritos y pancartas, realizar sentadas, llenar el aire de voces y canciones airadas, cólera, rebeldía*), і пасивним стадом, яке мовчазне йде на бійню (*ovejas pasivas, sin atreverse a salir del rebaño, sociedad exangüe, sin pulso; el silencio de los corderos, el matadero*). Заголовок колонки і кульмінація, як композиційні елементи, створюють епаналепсис або коло з прирощенням значення: *los corderos – el silencio de los corderos cuyo destino ...es el matadero*. Відчувається щільний взаємозв'язок текстової структури (мовної та образної) з прагматичною метою, як і з *elocutio*, коли кінцевим результатом цього поєднання постають символіко-естетичні цінності публікації [8, с. 252].

Подібно до того, як у наведеному вище прикладі, де композиційним задумом М. Вісенте є антитеза, так само протягом своєї багатой історії риторика, здається, коливалася між двома протилежними (?) полюсами *¿res et verba?* Як зауважує М. Лампіс, ці два латинські терміни не мають простого трактування через свою внутрішню полісемію і різні значення, що вкладали в них автори риторик, а саме: *res* може відповідати речам, про які йдеться, реальним предметам розмови, референтам, значенням або аргументам; тоді як *verba* може стосуватися слів, означального та форм представлення. Так само частотним було пов'язування *inventio* і навіть *dispositio* з виключно володіннями *res*, обмежуючи *elocutio* сферою *verba*. Раніше ми вже згадували про взаємоперетин цих понять. Якщо ці три риторичні операції не можуть розглядатися як дискретні, прогресивні моменти в лінійному розгортанні, а постійно впливають і підживлюють одна одну, так і зараз ми говоритимемо про неможливість протиставлення "речей словам". Так само *res* і *verba* не є абсолютно роз'єднаними сферами, високою є можливість їхнього варіативного комбінування, бо ми не оперуємо знаками, з одного боку, і значеннями, з іншого. Дискурс вибудовується за координатами інтегрування у гетерогенній сфері текстів, культури, де потоки *res* і *verba* часто сплітаються в

одну й ту ж саму тканину прожитого, проінтерпретованого, повторно представленого досвіду [6, с. 129]. Прикладом переплетіння цих сфер є уривок із колонки М. Вісента "Los cromos" [13]:

En el fútbol actual el trapicheo de cromos continúa, pero ahora los cromos son de carne y hueso y algunos valen 200 millones. Los fichajes, traspasos, enjuagues, trampas que se realizan en los despachos del estudio no son ni de lejos tan limpios como los que cerrábamos los niños sentados en corro en la acera. Mientras el público ruge en la grada, en el palco presidencial aquellos seres que antaño nos parecían héroes sobrehumanos hoy son convertidos en mercancía y sus cuerpos se compran y se venden por partes.

Метафоричне порівняння ситуації сучасних високо-вартісних футболістів із карточками, які колекціонувалися дітьми і були предметом ігор та обміну, є вражаючим. Автор вказує, що живі спортсмени (*de carne y hueso*), які для пересічного вболівальника є супергероями (*héroes sobrehumanos*), перетворені в кабінетах і президентських ложах на товар, який продається й купується, іноді по частинах (*mercancía y sus cuerpos se compran y se venden por partes*) і далеко не в самий "чистий" спосіб, як у дитинстві, бо ці сучасні трансфери є "договорняками", пастками, аферами (*el trapicheo, fichajes, traspasos, enjuagues, trampas*).

Отже, кожен можливий зв'язок між *res* і *verba* – включно процеси вербалізації першого (названого і визначеного) і матеріалізації другого – може бути пояснений лише в контексті, зі зверненням до конкретного простору, часу і культурної складової. Так, у статті "Hijo, no te metas" (Синку, ти не лізь) [14], М. Вісент поетапно показує історичні етапи становлення цього сучасного пасивного іспанського громадянина, який, починаючи з часів переходу Іспанії до демократії, дослухався до порад батьків не втручатися, стояти осторонь політичних і соціальних рухів, щоб зрештою перетворитися на модель "слухняної вівиці", якій до всього байдуже, окрім гаджетів і задоволення базових, фізіологічних потреб:

A la hora de almuerzo su hijo todavía no se ha levantado de la cama. La madre no encuentra manera de que se implique en alguna causa, la que sea, pero el chico pasa el día de sofá en sofá abducido por los videojuegos de la tableta. Esta advertencia, hijo, no te metas, transmitida de generación en generación ha fabricado dos modelos de ciudadanos, unos en forma de pacientes ovejas y otros en forma de lobos esteparios.

У корпусі самої колонки автор майстерно, у декілька речень змальовує ту буденну реальність, яка відіграє першочергову роль: це побутові умови, традиційність, комфорт, тандем батьків, які бачать "безмарне" майбутнє своєї дитини у житті за правилом "не висовуватися":

Imagino a unos padres biempensantes sentados a la mesa en un comedor con mucha plata en el aparador y en las paredes una Santa Cena y algún bodegón del XIX con una perdiz y un conejo ensagrentados. Mientras le sirve la sopa con un cucharón de alpaca, la madre le dice: "Hijo, tú no te metas".

Вважаємо за потрібне завершити нашу розвідку поверненням до мети "журналістики думок", яка визначає залучення сукупності риторичних стратегій, а саме використання їхнього комбінування, як засобу досягнення переконання читача. Того читача, який стає все більше перебірливим і вибагливим у своєму інтересі до змісту інформації, який вже давно припинив бути "пасивним отримувачем". Сучасну аудиторію, у першу чергу, охоплює бажання здивуватися і відреагувати на прочитане, і водночас вона усвідомлено діє з наміром належати до певної спільноти, бути її частиною [2, с. 250–251]. У цьому

сенсі *elocutio* виходить за межі "окраси" мовлення, і повертає нас до першопочатку, тобто слова, процесу їхнього логічного, контекстуального відбору, поєднання, злиття в контексті з іншими словами для створення в результаті сили, дієвості й переконливості статті.

З одного боку, переконуючий текст спонукає до бажаного і відштовхується від бажаного, він може підбурювати до гніву або спрямовувати до будь-якого іншого сильного почуття, сприяє переміщенню настрою читачів або слухачів, досягненні поставленої мети, де вибір аргументів і тем є доречним, за умови що останні не можуть бути банальними і заїждженими, оскільки в такому випадку адресат слідуватиме з повною незацікавленістю за таким дискурсом, а радше, просто не читатиме цю статтю. Нарешті, варто згадати про те, що метою переконливого дискурсу має бути пошук істини в широкому сенсі. Тут і з'являється постать автора, журналіста, який якщо не знає, що таке добро і що таке зло, або плутає ці поняття, може навіть зло зробити добром (тоді йтиметься не про переконання, а про маніпуляції). Тоді не може йтися про володіння мистецтвом слова, чи дотримання риторичних стратегій, тому що останні живляться лише правдою.

Висновки. Отже, аналіз композиції й риторичних стратегій авторських колонок М. Вісента доводить, що доречним виступає розгляд перехрещення, накладання *inventio, dispositio* і *elocutio* замість лінійного чи послідовного, зважаючи на їхню взаємозалежність і взаємопроникнення. Подібне зауваження є актуальним і для співвідношення *res* і *verba*, коли дискурс переконливості "журналістики думок" створюється в координатах інтегрування у гетерогенній сфері текстів, культури, зі сплетінням "речей і слів" в одну й ту ж саму тканину прожитого інтерпретованого мовного досвіду.

Список використаних джерел

1. Barthes R. La aventura semiológica. – Barcelona: Paidós, 2009. – 459 p.
2. García Perdomo V. M. La convergencia de los medios / en Manual de géneros periodísticos, García P., Gutiérrez C. (edit.) – 2ª edición – Bogotá: Ecoe Ediciones, Universidad de La Sabana, 2011. – P. 221–261.
3. Gomis L. Teoría de los géneros periodísticos. – Barcelona: Editorial UOC, 2008. – 219 p.
4. Grijelmo A. El estilo del periodista. – Madrid: Taurus, 2014. – 555 p.
5. Gutiérrez C. L. M. El titular: puerta de la información. / en Manual de géneros periodísticos, García P., Gutiérrez C. (edit.) (edit.) – 2ª edición – Bogotá: Ecoe Ediciones, Universidad de La Sabana, 2011. – P. 41–61.
6. Lampis M. Estilística: Historia, conceptos, prácticas. – Granada, Editorial Comares, 2020. – 157 p.
7. Martínez Albertos J.L. Curso general de redacción periodística: lenguaje, estilos y géneros periodísticos en prensa, radio, televisión y cine/ 5 ed. – Madrid: Paraninfo, 2000. – 596 p.
8. Martínez-Falero L. La retórica del siglo XXI. Hacia una Retórica General. / En Dicenda. Cuadernos de Filología Hispánica. – Vol. 20 (2002). – P. 229–253.
9. Santamaría L. El comentario periodístico. Los géneros persuasivos. – Madrid: Paraninfo, 1990. – 372 p.
10. Velásquez Ossa C.M. Una aproximación a los géneros periodísticos / en Manual de géneros periodísticos, García P., Gutiérrez C. (edit.). – 2ª edición – Bogotá: Ecoe Ediciones, Universidad de La Sabana, 2011. – P. 29–41.
11. Джерела ілюстративного матеріалу
12. Vicent, M. Bueno, ¿y qué? El País, 30/10/2022. – URL: <https://elpais.com/opinion/2022-10-30/bueno-y-que.html>
13. Vicent, M. Corderos, El País, 16/10/2022 – URL: <https://elpais.com/opinion/2022-10-16/corderos.html>
14. Vicent, M. Los cromos, El País, 23/10/2022 – URL: <https://elpais.com/opinion/2022-10-23/los-cromos-de-futbolistas.html>
15. Vicent, M. Tú no te metas, El País, 14/11/2021 – URL: <https://elpais.com/opinion/2021-11-14/tu-no-te-metas.html>

References

1. Barthes, R. (2009). La aventura semiológica. Barcelona: Paidós. (In Spanish).
2. García, Perdomo V. M. (2011). La convergencia de los medios / En Manual de géneros periodísticos, García P., Gutiérrez C. (edit.) Bogotá: Ecoe Ediciones, Universidad de La Sabana, pp. 221–261. (In Spanish).
3. Gomis, L. (2008). Teoría de los géneros periodísticos. Barcelona: Editorial UOC. (In Spanish).

4. Grijelmo, A. (2014). El estilo del periodista. Madrid:Taurus. (In Spanish).
5. Gutiérrez, C. L. M. (2011). El titular: puerta de la información / En Manual de géneros periodísticos, García P., Gutiérrez C. (edit.) Bogotá: Ecoe Ediciones, Universidad de La Sabana, pp. 41–61. (In Spanish).
6. Lampis, M. (2020). Estilística: Historia, conceptos, prácticas. Granada, Editorial Comares. (In Spanish).
7. Martínez, Albertos J.L. (2000). Curso general de redacción periodística: lenguaje, estilos y géneros periodísticos en prensa, radio, televisión y cine. Madrid: Paraninfo. (In Spanish).
8. Martínez-Falero, L. (2011). La retórica del siglo XXI. Hacia una Retórica General. / En Dicenda. Cuadernos de Filología Hispánica, Vol. 20 (2002), pp. 229–253. (In Spanish).
9. Santamaría, L. (1990) El comentario periodístico. Los géneros persuasivos. Madrid: Paraninfo, 1990.(In Spanish).

- 10 Velásquez, Ossa, C.M. (2011). Una aproximación a los géneros periodísticos./ en Manual de géneros periodísticos, García P., Gutiérrez C. (edit.) Bogotá: Ecoe Ediciones, Universidad de La Sabana, pp. 29–41. (In Spanish).

Sources of illustrative material

11. Vicent, M. Bueno, ¿y qué? El País, 30/10/2022– URL: <https://elpais.com/opinion/2022-10-30/bueno-y-que.html>
12. Vicent, M. Corderos, El País, 16/10/2022 – URL: <https://elpais.com/opinion/2022-10-16/corderos.html>
13. Vicent, M. Los cromos, El País, 23/10/2022 – URL: <https://elpais.com/opinion/2022-10-23/los-cromos-de-futbolistas.html>
14. Vicent, M. Tú no te metas, El País, 14/11/2021 – URL: <https://elpais.com/opinion/2021-11-14/tu-no-te-metas.html>

Надійшла до редколегії 14.12.22

Liudmyla Artemova, PhD (Philol.), Associate Prof.
 ORCID: 0000-0002-1657-4952
 e-mail: l.artemova@knu.ua, lvartemova@ugr.es
 Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine
 University of Granada, Granada, Spain

COMPOSITION AND RHETORICAL STRATEGIES OF THE AUTHOR'S COLUMN: ¿RES NON VERBA?

This article examines the Spanish author's newspaper column in the key of the basic concepts of classical rhetoric as an interdisciplinary science, which at the present stage allows to combine the "linguistics of expressiveness" with the consideration of linguistic material in the light of the communicative-discursive paradigm. The author's column is an example of "journalism of opinions", where thematic diversity, stylistic originality, linguistic creativity is due to the figure of the journalist with his thoughts, ideas, positions and the ultimate goal, which determines the nature of the selection of rhetorical strategies, arguments, compositional organization in order to influence the reader's perception and create a discourse of persuasion. This time the illustrative material was short columns by Manuel Vicente, a famous contemporary Spanish writer and long-time journalist of "El País". It is revealed that in the production of an analytical text there is an interpenetration of intention, arguments inventio, the order of presentation of materials dispositio with the help of appropriate discursive-expressive means elocutio. Just as it is impossible to distinguish these three rhetorical operations as purely sequential in a linear creative process, so res and verba are not absolutely separate concepts, they can be variably combined, since discourse is built according to the coordinates of integration into a heterogeneous network of texts, where the planes of res and verba are often woven into one, common linguistic fabric. This is the nature of publications demanded by the modern demanding reader, who is no longer a "passive recipient" of information. The journalist has to appeal to his mind, emotions, feelings, memory in order to "surprise" him, which means that elocutio goes beyond the simple "decoration" of speech, and returns us to the words, the process of their logical, contextual selection, combination, merging in the context to create in its compositional integrity the strength, effectiveness and persuasiveness of the article.

Keywords: author's column, composition, inventio, dispositio, elocutio.